Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

16. října 2024*

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření přijatá s ohledem na situaci v Íránu – Zmrazení finančních prostředků – Seznam osob, subjektů a orgánů, na něž se vztahuje zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů – Zařazení názvu žalobce na seznam – Povinnost uvést odůvodnění – Právo na obhajobu – Právo na účinnou soudní ochranu – Proporcionalita – Zneužití pravomoci“

Ve věci T-201/23,

Communications Regulatory Authority (CRA), se sídlem v Teheránu (Írán), zástupci: T. Clay, T. Zahedi Vafa a K. Mehtiyeva, advokáti,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zástupci: D. Laurent, P. Mahnič a S. Lejeune, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení: M. J. Costeira, předsedkyně, M. Kančeva (zpravodajka) a U. Öberg, soudci,

za soudní kancelář: V. Di Bucci, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na to, že účastníci řízení ve lhůtě tří týdnů od okamžiku, kdy jim bylo doručeno sdělení o ukončení písemné části řízení, nepodali žádost o konání jednání, a poté, co na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu stanovil, že bude rozhodováno bez konání ústní části řízení,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobce, Communications Regulatory Authority (CRA), domáhá zrušení prováděcího nařízení Rady (EU) 2023/152 ze dne 23. ledna 2023, kterým se provádí nařízení (EU) č. 359/2011 o omezujících opatřeních namířených proti některým osobám, subjektům a orgánům s ohledem na situaci v Íránu (Úř. věst. 2023, L 20 I, s. 1, dále jen „napadené nařízení“), v rozsahu, v němž se jej tento akt týká.

Skutečnosti předcházející sporu

2 Žalobce je vládní institucí přidruženou k íránskému ministerstvu komunikací a informačních technologií (dále jen „ministerstvo komunikací“), která se řídí zákonem o funkcích a pravomocích tohoto ministerstva a svým vlastním statutem. Podle tohoto statutu žalobce sleduje zejména cíle stanovené ministerstvem komunikací v odvětví radiokomunikací a vykonává vládní, výkonné a kontrolní funkce a pravomoci tohoto ministerstva. Hlavní činností žalobce je regulace, správa a kontrola frekvenčního prostoru v Íránu. Žalobce je konkrétně pověřen vydáváním licencí k provozování telekomunikačních služeb a dohledem nad výkonem činnosti jejich držitelů. Žalobce má rovněž normativní úlohu, neboť příslušným orgánům navrhuje vnitrostátní normy týkající se komunikací, jakož i pokyny a předpisy týkající se vzájemného propojení telekomunikačních a informačních sítí v souvislosti s bezpečností spojení. Žalobce vykonává rovněž funkce ochrany práv uživatelů telekomunikačních služeb a zastupuje Íránskou islámskou republiku v regionálních a mezinárodních sdruženích v odvětví komunikací.

3 Dne 21. března 2011 přijala Rada Evropské unie závěry, v nichž uvedla, že Evropská unie je hluboce znepokojena pokračujícím zhoršováním situace v oblasti lidských práv v Íránu. Rada upozornila na systematické represe vůči íránským občanům, kteří jsou pronásledováni a zatýkáni za uplatňování svého legitimního práva na svobodu projevu a pokojné shromažďování. Rada dále potvrdila záměr Unie bojovat proti porušování lidských práv v Íránu, zejména urychleným přijetím omezujících opatření vůči osobám, které tato práva závažným způsobem porušují.

4 Dne 12. dubna 2011 přijala Rada rozhodnutí 2011/235/SZBP ze dne 12. dubna 2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám a subjektům s ohledem na situaci v Íránu (Úř. věst. 2011, L 100, s. 51), které zavádí řadu omezujících opatření namířených proti osobám, které se podílejí na závažných porušeních lidských práv nebo jsou odpovědné za příkazy k takovým závažným porušením či za jejich provádění.

5 Rozhodnutí 2011/235 bylo provedeno nařízením Rady (EU) č. 359/2011 ze dne 12. dubna 2011 o omezujících opatřeních namířených proti některým osobám, subjektům a orgánům s ohledem na situaci v Íránu (Úř. věst. 2011, L 100, s. 1), přijatým na základě čl. 215 odst. 2 SFEU.

6 Článek 2 odst. 1 a 2 nařízení č. 359/2011 stanoví:

„1. Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které patří fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům a orgánům uvedeným v příloze I nebo které jsou jimi vlastněny, drženy či ovládány.

2. Žádné finanční prostředky ani hospodářské zdroje nesmějí být, přímo či nepřímo, poskytnuty fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům nebo orgánům uvedeným v příloze I nebo v jejich prospěch.“

7 V souladu s čl. 3 odst. 1 a 2 nařízení č. 359/2011 jsou osoby, které Rada označila za osoby odpovědné za závažné porušení lidských práv v Íránu nebo jako osoby, subjekty nebo orgány s nimi spojené, uvedeny na seznamu v příloze I. V tomto seznamu jsou uvedeny důvody zařazení na seznam.

8 Článek 12 odst. 1 až 3 nařízení č. 359/2011 stanoví:

„1. Pokud Rada rozhodne o tom, že se na fyzickou nebo právnickou osobu, subjekt či orgán mají vztahovat opatření uvedená v čl. 2 odst. 1, změní odpovídajícím způsobem přílohu I.

2. Rada své rozhodnutí, včetně důvodů zařazení na seznam, sdělí fyzické nebo právnické osobě, subjektu či orgánu, […] čímž těmto osobám, subjektům či orgánům umožní se k této záležitosti vyjádřit.

3. Jsou-li předloženy připomínky nebo nové podstatné důkazy, Rada své rozhodnutí přezkoumá a dotčenou osobu, subjekt či orgán o této skutečnosti informuje.“

9 Dne 16. září 2022 zemřela v nemocnici dvaadvacetiletá Íránka Mahsa Amíní, a to v době, kdy byla zadržována íránskou mravnostní policií. Po její smrti následovaly rozsáhlé demonstrace, které byly íránskými orgány potlačeny.

10 Dne 25. září 2022 vydal vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku jménem Unie prohlášení, v němž vyjádřil politování nad rozsáhlým a nepřiměřeným použitím síly íránskými bezpečnostními silami proti pokojným demonstrantům. Rovněž uvedl, že osoby odpovědné za smrt M. Amíní musí být pohnány k odpovědnosti, a vyzval íránské orgány, aby zajistily transparentní a věrohodné vyšetřování s cílem vyjasnit počet úmrtí a zatčených osob, propustit všechny pokojné demonstranty a zajistit řádný proces v případě všech zadržených osob. Zdůraznil také, že rozhodnutí Íránu přísně omezit přístup k internetu a zablokovat platformy pro výměnu rychlých zpráv očividně porušuje svobodu projevu. Závěrem uvedl, že Unie zváží všechny dostupné možnosti k reakci na zabití M. Amíní a na způsob, jakým íránské bezpečnostní síly reagovaly na následné demonstrace.

11 Dne 23. ledna 2023 přijala Rada prováděcí rozhodnutí (SZBP) 2023/153, kterým se provádí rozhodnutí 2011/235 (Úř. věst. 2023, L 20 l, s. 23). Bod 2 odůvodnění prováděcího rozhodnutí 2023/153 odkazuje na prohlášení vysokého představitele Unie pro zahraniční věci reprodukované v bodě 10 výše. Bod 3 odůvodnění téhož rozhodnutí upřesňoval, že „[v] této souvislosti a v souladu s odhodláním Unie řešit všechny problematické otázky týkající se Íránu, včetně situace v oblasti lidských práv, by na seznam osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření, obsažený v příloze rozhodnutí 2011/235/SZBP, mělo být zařazeno 18 osob a 19 subjektů“. Článek 1 prováděcího rozhodnutí 2023/153 stanovil, že příloha rozhodnutí 2011/235 se mění v souladu s jeho vlastní přílohou.

12 Do čísla 15 seznamu subjektů uvedeného v příloze prováděcího rozhodnutí 2023/153 byl zařazen mimo jiné název žalobce a bylo uvedeno následující odůvodnění jeho zařazení na seznam:

„Úřad pro regulaci komunikačních služeb (CRA) spadá do působnosti íránského ministerstva pro informační a komunikační technologie (IKT). Úřad pro regulaci komunikačních služeb prosazuje požadavky íránské vlády týkající se filtrování internetového obsahu prostřednictvím špionážního softwaru s názvem SIAM.

Během protestů v roce 2022 používal Úřad pro regulaci komunikačních služeb svou kontrolu přístupu k internetu a mobilních telefonů ke sledování demonstrantů a k vytvoření podrobného popisu činností disidentů a demonstrantů, který mohou orgány libovolně využívat. Úřad pro regulaci komunikačních služeb je proto odpovědný za podporu represí vůči pokojným demonstrantům, novinářům, obráncům lidských práv, studentům nebo jiným osobám, které vystupují na obranu svých legitimních práv.

Úřad pro regulaci komunikačních služeb je tudíž odpovědný za závažné porušování lidských práv v Íránu.“

13 Téhož dne přijala Rada napadené nařízení na základě čl. 12 odst. 1 nařízení č. 359/2011. Znění bodu 2 a 3 odůvodnění napadeného nařízení je totožné se zněním bodu 2 a 3 odůvodnění prováděcího rozhodnutí 2023/153, s výjimkou odkazu na přílohu I nařízení č. 359/2011 namísto přílohy rozhodnutí 2011/235. Článek 1 napadeného nařízení stanovil, že příloha I nařízení č. 359/2011 se mění v souladu s jeho vlastní přílohou.

14 Do čísla 15 seznamu subjektů uvedeného v příloze napadeného nařízení byl zařazen mimo jiné název žalobce a uvedeno stejné odůvodnění tohoto zařazení jako v bodě 12 výše.

15 Dne 24. ledna 2023 zveřejnila Rada v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení určené osobám, subjektům a orgánům, na něž se vztahují opatření stanovená rozhodnutím 2011/235, prováděným prováděcím rozhodnutím 2023/153, a nařízením č. 359/2011, prováděným napadeným nařízením (Úř. věst. 2023, C 25, s. 8).

16 V tomto oznámení se mimo jiné uvádí, že Rada rozhodla, že uvedené osoby a subjekty by měly být zařazeny na seznam osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření stanovená rozhodnutím 2011/235 a nařízením č. 359/2011, a že dotčené osoby a subjekty mohou zaslat Radě žádost včetně podpůrných dokumentů, aby rozhodnutí o jejich zařazení na výše uvedený seznam bylo znovu zváženo. Všechny tyto žádosti měly být zaslány do 15. února 2023 na kontaktní údaje uvedené v tomto oznámení.

Návrhová žádání účastníků řízení

17 Žalobce navrhuje, aby Tribunál zrušil napadené nařízení v rozsahu, v němž zařazuje jeho název do přílohy I nařízení č. 359/2011.

18 Rada navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

19 Na podporu své žaloby předkládá žalobce čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází v podstatě ze zneužití pravomoci, druhý z porušení povinnosti uvést odůvodnění a práva na účinnou soudní ochranu, třetí v podstatě z věcné nesprávnosti skutkových zjištění a čtvrtý z porušení zásady proporcionality.

20 Z analýzy těchto žalobních důvodů vyplývá, že je třeba přezkoumat zaprvé druhý žalobní důvod, který se týká porušení povinnosti uvést odůvodnění a porušení práva na účinnou soudní ochranu, zadruhé třetí žalobní důvod, který se týká zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, zatřetí čtvrtý žalobní důvod, který se týká porušení zásady proporcionality, a následně začtvrté první žalobní důvod, který se týká zneužití pravomoci.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z porušení práva na účinnou soudní ochranu

21 Zaprvé žalobce tvrdí, že Rada tím, že současně s přijetím napadeného nařízení nebo bezprostředně po jeho přijetí nesdělila informace nebo důkazy, na nichž byly založeny důvody pro zařazení jeho názvu na seznam v příloze I nařízení č. 359/2011, nesplnila svou povinnost prokázat opodstatněnost těchto důvodů, a porušila tak svou povinnost uvést odůvodnění.

22 Zadruhé žalobce tvrdí, že odůvodnění napadeného nařízení v rozsahu, v němž se týká žalobce, sestává ze stereotypního odůvodnění složeného ze tří stručných odstavců o patnácti řádcích, které shrnují domněnky Rady z důvodu jeho veřejné povahy. Takové odůvodnění není podle žalobce v souladu s judikaturou, podle níž odůvodnění aktu musí umožnit na jedné straně osobě dotčené sporným aktem napadnout jeho platnost u soudu při plné znalosti toho, co je mu vytýkáno, a na druhé straně soudu provést soudní přezkum napadeného aktu. Podle žalobce nemůže být požadavek na odůvodnění zmírněn politickým kontextem, v němž je opatření přijato, zejména proto, že kontextualizace nemůže žalobci umožnit pochopit rozsah omezujících opatření přijatých vůči němu a následně soudu přezkoumat dotčené opatření. Rada tedy nemůže porušit svou povinnost uvést odůvodnění tím, že se „schová“ za úvahy týkající se zájmů bezpečnosti a vnější politiky.

23 Zatřetí žalobce v replice zpochybňuje na základě článků 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) přípustnost dokumentu předloženého Radou Tribunálu jako důkazu na podporu důvodů, jimiž odůvodňuje zařazení jeho názvu do přílohy I nařízení č. 359/2011. Zpochybňuje rovněž relevanci a důkazní sílu informací obsažených v uvedeném dokumentu.

24 Rada s argumenty žalobce nesouhlasí.

25 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je cílem povinnosti uvést odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení, jež je logickým důsledkem zásady dodržování práva na obhajobu, zaprvé poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je akt opodstatněný, nebo je případně stižen vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před soudem Unie, a zadruhé umožnit tomuto soudu vykonat přezkum legality tohoto aktu (viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 49 a citovaná judikatura).

26 Je třeba rovněž připomenout, že odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU a článkem 41 odst. 2 písm. c) Listiny musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů, jakož i zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující

dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 17. září 2020, Rosneft a další v. Rada, C-732/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:727, bod 77 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 27. července 2022, RT Francie v. Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, bod 103).

27 Akt nepříznivě zasahující do právního postavení je tak dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (viz rozsudek ze dne 17. září 2020, Rosneft a další v. Rada, C-732/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:727, bod 78 a citovaná judikatura). Stupeň podrobnosti odůvodnění aktu dále musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám, za kterých musí být akt přijat, nebo lhůtě, v níž musí být akt přijat (viz rozsudek ze dne 27. července 2022, RT France v. Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, bod 104 a citovaná judikatura).

28 Judikatura dále uvádí, že odůvodnění aktu Rady, kterým se ukládá omezující opatření, musí nejen identifikovat právní základ tohoto opatření, ale i uvést specifické a konkrétní důvody, na základě kterých Rada při výkonu své diskreční pravomoci dospěla k závěru, že se takové opatření musí uplatnit na dotyčnou osobu (viz rozsudek ze dne 27. července 2022, RT France v. Rada, T-125/22, EU:T:2022:483, bod 105 a citovaná judikatura).

29 Konečně je třeba připomenout, že povinnost odůvodnit akt je podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která je otázkou legality sporného aktu po meritorní stránce. Odůvodnění aktu je totiž formálním vyjádřením důvodů, na kterých tento akt spočívá. Jsou-li tyto důvody stiženy vadami, je jimi stižena legalita uvedeného aktu po meritorní stránce, avšak nikoli jeho odůvodnění, které může být dostačující, i když obsahuje vadné důvody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2013, Makhlouf v. Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, body 73 a 74 a citovaná judikatura).

30 V projednávané věci, pokud jde o kontext, v němž byl název žalobce zařazen do přílohy I nařízení č. 359/2011, je třeba uvést, že jak Rada správně uvádí, bod 2 odůvodnění napadeného nařízení odkazoval na prohlášení, které jménem Unie učinil dne 25. září 2022 vysoký představitel Unie a jehož znění je připomenuto v bodě 10 výše.

31 Jak je uvedeno v bodě 11 výše, bod 3 odůvodnění napadeného nařízení dále uvádí, že právě kontext připomenutý v bodě 10 výše a závazek Unie řešit všechny znepokojivé otázky týkající se Íránu, včetně situace v oblasti lidských práv, mimo jiné vedly k zařazení devatenácti subjektů, včetně žalobce, na seznam fyzických a právnických osob, subjektů a orgánů, na něž se vztahují omezující opatření uvedená v příloze I nařízení č. 359/2011.

32 Konkrétně důvody, proč byl název žalobce zařazen do přílohy I nařízení č. 359/2011, byly uvedeny v příloze napadeného nařízení ve znění připomenutém v bodě 12 výše.

33 Je třeba konstatovat, že tyto důvody ve světle kontextuálních prvků připomenutých v bodě 2 a 3 odůvodnění napadeného nařízení dostatečně specificky a konkrétně uvádějí důvody, proč se Rada při výkonu své posuzovací pravomoci domnívala, že se na žalobce musí vztahovat omezující opatření.

34 Z odůvodnění napadeného nařízení totiž vyplývá, že žalobce byl považován za odpovědného za závažné porušování lidských práv v Íránu tím, že prosazoval požadavky íránské vlády týkající se filtrování internetového obsahu prostřednictvím špionážního softwaru s názvem SIAM, a zejména tím, že během demonstrací v roce 2022 po smrti M. Amíní používal kontrolu přístupu k internetu a mobilních telefonů ke sledování demonstrantů a k vytvoření podrobného popisu

činností disidentů a demonstrantů, který mohou orgány libovolně využívat, čímž podporoval represe těchto orgánů vůči pokojným demonstrantům, kteří vystupovali na obranu svých legitimních práv.

35 Dále je třeba odmítnout argument žalobce, že Rada nesplnila svou povinnost uvést odůvodnění, když mu současně s přijetím napadeného nařízení nebo bezprostředně po něm nezaslala důkazy, na nichž byly založeny důvody, které odůvodňovaly jeho zařazení do přílohy I nařízení č. 359/2011, a tudíž neprokázala opodstatněnost těchto důvodů.

36 Zaprvé v rozsahu, v němž žalobce tímto argumentem zamýšlí tvrdit, že Rada nepředložila důkazy o tom, že důvody uvedené v napadeném nařízení k odůvodnění jeho zařazení do přílohy I nařízení č. 359/2011 jsou opodstatněné, je třeba uvést, že v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 29 výše je třeba tuto otázku odlišit od otázky odůvodnění napadeného nařízení, která se týká vnější legality tohoto nařízení.

37 Dále v rozsahu, v něm žalobce týmž argumentem tvrdí, že Rada porušila jeho právo na obhajobu, neboť mu byla povinna z vlastního podnětu umožnit přístup ke spisovému materiálu, je třeba připomenout, že napadené nařízení bylo žalobci oznámeno oznámením zveřejněným v Úředním věstníku dne 24. ledna 2023, v němž byly dotčené osoby a subjekty vyzvány, aby do 15. února 2023 předložily Radě žádost, aby své rozhodnutí znovu zvážila, a že žalobce takovou žádost nepodal, a dokonce ani nepožádal Radu o přístup ke spisu nad rámec tohoto řízení.

38 Je však třeba připomenout, že v případě prvotního zařazení na seznam osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření, pokud byly sděleny dostatečně přesné informace, umožňující dotyčnému subjektu účinně uplatnit stanovisko ke skutečnostem zohledněným Radou v jeho neprospěch, nezahrnuje zásada dodržování práva na obhajobu povinnost Rady poskytnout z vlastního podnětu přístup k dokumentům obsaženým v jejím spisu. Rada je povinna poskytnout přístup ke všem nedůvěrným správním dokumentům týkajícím se dotčeného opatření pouze na žádost dotyčné osoby. Předání písemností ve spise z vlastního podnětu by skutečně představovalo nadměrný požadavek, jelikož v okamžiku přijetí opatření směřujícího ke zmrazení finančních prostředků není jisté, zda dotčený subjekt zamýšlí prostřednictvím přístupu do spisu ověřit skutkové poznatky, ze kterých vycházejí tvrzení použitá Radou v jeho neprospěch (rozsudky ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 97, a ze dne 16. září 2013, Bank Kargoshaei a další v. Rada, T-8/11, nezveřejněný, EU:T:2013:470, bod 68).

39 V projednávané věci z výše uvedeného vyplývá, že v odůvodnění napadeného nařízení měl žalobce k dispozici dostatečně přesné informace, aby mohl vyjádřit své stanovisko ke skutečnostem zohledněným Radou v jeho neprospěch. Rada tedy nebyla povinna z vlastního podnětu sdělovat žalobci skutečnosti obsažené v jejím spise.

40 Je rovněž třeba zdůraznit, že argumenty žalobce týkající se přípustnosti dokumentu předloženého v příloze B.11 a průkaznosti informací v něm obsažených se týkají opodstatněnosti důvodů uváděných k odůvodnění zařazení jeho názvu do přílohy I nařízení č. 359/2011, a jsou tudíž irelevantní pro podporu žalobního důvodu vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Tyto argumenty budou tedy přezkoumány ve spojení s obdobnými argumenty, které žalobce uvedl v rámci třetího žalobního důvodu, vycházejícího ze zjevně nesprávného posouzení.

41 Proto je třeba druhý žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z věcné nesprávnosti skutkových zjištění

42 Žalobce tvrdí, že napadené nařízení je v rozsahu, v němž se ho týká, stiženo „zjevně nesprávným posouzením skutkového stavu“, neboť žalobce nemá zaprvé právní způsobilost k provádění úkonů, které mu Rada vytýká, a zadruhé ani technickou způsobilost ke sledování nebo vytvoření „podrobného popisu“ činností demonstrantů.

43 Zaprvé žalobce tvrdí, že ho jeho statut neopravňuje k provádění hromadného sledování obyvatelstva a už vůbec ne ke „sledování“ demonstrantů. Podle svého statutu zastává žalobce úlohu regulátora, prostředníka nebo zástupce Íránu. Kromě toho žalobce zdůrazňuje, že i kdyby chtěl zavést filtrování, nemohl by tak učinit, neboť takový postup podléhá zákonným omezením. Uvádí, že na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, je shromažďování údajů v Íránu upraveno řadou právních textů, zejména článkem 25 Ústavy, článkem 582 íránského trestního zákoníku, doplněným „zákonem o kybernetických trestných činech“ ze dne 26. května 2009 a články 104 a 150 íránského trestního řádu. Tento normativní rámec je v souladu s usnesením Rady ze dne 17. ledna 1995 o zákonném odposlechu telefonního provozu (Úř. věst. 1996, C 329, s. 1). Ze dvou zpráv vypracovaných jednou telekomunikační společností podle žalobce dále vyplývá, že v rozporu s tvrzením Rady nejdou jeho žádosti nad rámec tradičních požadavků na zákonný odposlech.

44 Kromě toho žalobce tvrdí, že je třeba rozlišovat mezi hromadným sledováním a individuálním sledováním osob. Podle žalobce může být hromadné sledování nezbytné v každé společnosti za účelem zachování pokojného stavu a veřejného pořádku, zejména sledováním pohybu osob a hromadných shromáždění. To umožňuje zabránit jakýmkoli excesům souvisejícím s davem lidí během veřejných demonstrací. Každý svrchovaný stát má tuto pravomoc sledování a z výkonu této pravomoci nelze vyvozovat porušování individuálních lidských práv. Tato pravomoc sledování představuje výsadu veřejné moci, kterou uznává mimo jiné Evropský soud pro lidská práva.

45 Zadruhé podle žalobce software, který používá, známý jako „SIAM“ nebo „Samaneh yekparche Estehlamate Mokhaberati“ v perštině, nemá funkce, které by mu umožňovaly hromadné nebo individuální sledování demonstrantů na íránském území.

46 Žalobce tvrdí, že software SIAM je bránou aplikačního programovacího rozhraní (API), tj. zařízením, které funguje jako most a umožňuje klientovi, který není součástí subjektu, využívat interní API a služby těchto API. V Íránu tento software používá Červený půlměsíc, záchranáři, hasiči a organizace pro silniční a krizové řízení. Podle žalobce je tedy software SIAM používán telefonními ústřednami, zejména v případech, kdy jsou přivolány záchranné služby. Telefonní ústředny pomocí tohoto softwaru kontaktují mobilní operátory, kteří následně poskytují pouze přibližnou polohu osoby, která se nachází v rizikové situaci.

47 Kromě toho žalobce zdůrazňuje, že nemůže policejním a soudním orgánům přímo sdělovat informace týkající se uživatelů komunikačních služeb, neboť tyto informace mají v držení operátoři, kteří jsou držiteli licence k provozování sítě.

48 Žalobce konečně zpochybňuje argumenty předložené Radou v její žalobní odpovědi týkající se údajných „funkčních složek“ íránského odposlechového systému.

49 Žalobce například tvrdí, že Rada nesprávně chápe funkce softwaru SIAM, „Force2GNumber“, „LocationCustomerList“, „GetCDR“, „GetIPDR“ a „ApplySusplp“, na které odkazuje v žalobní odpovědi. Žalobce vysvětluje, že popis těchto funkcí ze strany Rady, který vychází pouze z článku v investigativních internetových novinách *The Intercept*, neodpovídá skutečnosti. Podle žalobce se

jedná o klasické a běžné příkazy, které má státní telekomunikační regulační orgán k dispozici, a podobné nástroje mají všechny členské státy Unie. Totéž platí pro systémy „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ a „SHAMSA“.

50 Žalobce dále v replice zpochybňuje přípustnost článku nazvaného „Hacked documents: How Iran track and control protesters phones“, jenž byl zveřejněn dne 28. října 2022 v *The Intercept* a předložen Radou v příloze B.11 (dále jen „článek *The Intercept*“). Podle žalobce jsou skutečnosti tvrzené v tomto článku založeny na řadě interních dokumentů íránského mobilního operátora, které nebyly předloženy v řízení před Tribunálem, a Rada pouze tvrdí, že autoři tohoto článku měli přístup k dokumentům, které jim byly předány „osobou [tvrdící], že se nabourala do íránského mobilního operátora“. Tento článek, který je ústředním prvkem spisu Rady, je tedy pouze důkazem z doslechu. V souladu s judikaturou Soudního dvora týkající se článků 47 a 48 Listiny a judikaturou Evropského soudu pro lidská práva týkající se článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, je však v zásadě zakázáno svědectví svědků, kteří se následně nezúčastnili jednání a které protistrana nemůže vyslechnout, pokud žalující strana dostatečně neodůvodní potřebu použít jejich svědectví a pokud nejsou obviněnému poskytnuty jiné procesní záruky, jakož i existence jiných usvědčujících důkazů proti němu. Soudní dvůr také v rozsudku ze dne 8. prosince 2022, HYA a další (Nemožnost vyslechnout svědky obžaloby) (C-348/21, EU:C:2022:965), rozhodl, že pokud není možné vyslechnout svědky obžaloby, musí být důkazní síla jejich svědectví relativizována, i když jsou tyto důkazy přípustné.

51 Z toho podle žalobce vyplývá, že Rada tím, že napadené nařízení založila na údajných prohlášeních neznámé osoby, porušila články 47 a 48 Listiny, což vyžaduje odmítnutí tohoto důkazního návrhu jako nepřípustného.

52 Žalobce v replice rovněž tvrdí, že podle zásady kontradiktornosti může soud zohlednit pouze procesní úkony a písemnosti, s nimiž se účastníci řízení mohli seznámit a k nimž se mohli vyjádřit. Rada přitom sama uznala, že íránský mobilní operátor citovaný v článku *The Intercept* neodpověděl na žádost novinářů o vyjádření.

53 Rada s argumenty žalobce nesouhlasí.

54 Je třeba poznamenat, že žalobce ve svém třetím žalobním důvodu zpochybňuje opodstatněnost důvodů uplatněných k odůvodnění jeho zařazení do přílohy I nařízení č. 359/2011. Tvrdí totiž, že nemá právní ani technickou způsobilost vykonávat činnosti, které jsou mu vytýkány.

55 Je však třeba rovněž uvést, jak vyplývá z bodu 23 výše, že v rámci druhého žalobního důvodu žalobce vytýká Radě, že porušila články 47 a 48 Listiny a obrátila důkazní břemeno, když své posouzení založila na článku *The Intercept*, jelikož vzhledem k tomu, že dokumenty uvedené v této publikaci nejsou součástí spisu tohoto řízení, představují skutečnosti a výroky uvedené v tomto článku pouze tvrzení, v souvislosti s nimiž je žalobce zbaven možnosti uplatnit své právo na obhajobu. Žalobce v replice rovněž tvrdí, že absence důkazů založených do spisu v rámci tohoto řízení je v rozporu se zásadou kontradiktornosti uvedenou v čl. 85 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu. Žalobce dále zdůrazňuje, že taková publikace nemá žádnou důkazní hodnotu.

56 Je třeba přezkoumat argumenty žalobce vycházející z porušení článků 47 a 48 Listiny a porušení zásady kontradiktornosti před tím, než budou přezkoumány argumenty týkající se důkazní hodnoty článku *The Intercept*, jakož i argumenty týkající se „zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu“.

K porušení článků 47 a 48 Listiny a zásady kontradiktornosti

57 Nejprve je třeba odmítnout tvrzení žalobce, že článek *The Intercept*, který Rada předložila v příloze B.11 žalobní odpovědi, by měl být odmítnut jako nepřípustný z důvodu, že se žalobce nemohl bránit proti pouhým tvrzením, čímž bylo porušeno jeho právo na obhajobu před Tribunálem.

58 Je třeba připomenout, že otázku přípustnosti důkazních návrhů před Tribunálem, která je upravena článkem 85 jednacího řádu, je třeba odlišovat od otázky posouzení důkazů unijním soudem.

59 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora musí unijní soudy při přezkumu omezujících opatření v zásadě zajistit úplný přezkum legality všech unijních aktů z hlediska základních práv, která jsou součástí unijního právního řádu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 97; ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 58, a ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 106).

60 Mezi tato základní práva zejména patří dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu (viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Fulmen a Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, bod 59 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 66).

61 Účinnost soudní kontroly zaručená v článku 47 Listiny vyžaduje, aby se unijní soud při přezkumu legality důvodů, o které se opírá rozhodnutí o zápisu nebo ponechání jména určité osoby nebo subjektu na seznamu osob a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření, ujistil o tom, zda se toto rozhodnutí, které se této osoby nebo subjektu osobně dotýká, opírá o dostatečně pevný skutkový základ. Je proto třeba ověřit skutečnosti uváděné ve shrnutí důvodů, ze kterých uvedené rozhodnutí vychází, tak, aby se soudní přezkum neomezoval na abstraktní posouzení pravděpodobnosti uváděných důvodů, ale aby se zaměřil na otázku, zda jsou tyto důvody, nebo alespoň jeden z nich, který sám o sobě postačuje k odůvodnění tohoto rozhodnutí, podložené (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 119; ze dne 18. června 2015, Ipatau v. Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, bod 42, a ze dne 18. února 2016, Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, bod 109).

62 V tomto kontextu je totiž úkolem příslušného unijního orgánu, aby v případě zpochybnění důvodů uplatňovaných vůči dotyčné osobě nebo subjektu prokázal, že jsou tyto důvody podložené, přičemž tato osoba nebo tento subjekt nejsou povinny předložit důkazy o opaku svědčící o tom, že uvedené důvody podložené nejsou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 121).

63 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, však z toho nevyplývá, že údajná neschopnost Rady předložit důkaz o důvodech uplatněných k odůvodnění zařazení žalobce do přílohy I nařízení č. 359/2011, i kdyby byla prokázána, porušovala právo žalobce na obhajobu.

64 Jak totiž vyplývá z judikatury uvedené v bodě 61 výše, naopak právě z toho důvodu, že to vyžaduje zachování efektivity článku 47 Listiny, je unijní soud povinen v rámci přezkumu legality omezujících opatření ověřit opodstatněnost důvodů, na nichž jsou tato opatření založena, a tedy důkazní hodnotu dokumentů předložených v projednávané věci Radou.

65 Dále je třeba jako irelevantní pro projednávanou věc odmítnout úvahy, uplatněné žalobcem a uvedené v rozsudku ze dne 8. prosince 2022 HYA a další (Nemožnost vyslechnout svědky obžaloby) (C-348/21, EU:C:2022:965), v němž byl Soudní dvůr dotázán na výklad čl. 6 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. 2016, L 65, s. 1), jakož i čl. 47 druhého pododstavce Listiny.

66 Je třeba připomenout, že zásada presumpce neviny stanovená v čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 48 odst. 1 Listiny představuje základní právo, které přiznává jednotlivcům nebo subjektům řízeným jednotlivci práva, jejichž dodržování je zaručeno unijními soudy (viz rozsudek ze dne 18. května 2017, Makhlouf v. Rada, T-410/16, nezveřejněný, EU:T:2017:349, bod 122 a citovaná judikatura).

67 Zásada presumpce neviny, která vyžaduje, aby každý, kdo je obviněn z trestného činu, byl považován za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem, nebrání tomu, aby byla přijata zajišťovací opatření spočívající ve zmrazení finančních prostředků, jejichž cílem není zahájit trestní řízení proti osobě nebo subjektu, na něž se vztahují. Taková opatření však musí být vzhledem ke své závažnosti stanovena zákonem, přijata příslušným orgánem a být časově omezená. Z bodu 13 výše vyplývá, že tato dvě první kritéria jsou splněna. Dále je třeba k časově omezené povaze uvést, že v souladu s čl. 12 odst. 3 a 4 nařízení č. 359/2011 je příloha I uvedeného nařízení pravidelně, a to alespoň jednou za dvanáct měsíců, přezkoumávána a zařazení osoby nebo subjektu do této přílohy může být podle potřeby prodlouženo nebo změněno. Opatření uložená žalobci jsou proto časově omezená (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. května 2017, Makhlouf v. Rada, T-410/16, nezveřejněný, EU:T:2017:349, bod 123 a citovaná judikatura).

68 Dále je třeba poznamenat, že dotčená omezující opatření nevedou k zabavení majetku žalobce jakožto výnosů z trestné činnosti, nýbrž k zmrazení z titulu zajištění. Tato opatření tedy nepředstavují sankci, a navíc s nimi není spojeno žádné obvinění takovéto povahy (viz rozsudek ze dne 18. května 2017, Makhlouf v. Rada, T-410/16, nezveřejněný, EU:T:2017:349, bod 124 a citovaná judikatura).

69 Napadené nařízení totiž v rozsahu, v němž se týká žalobce, nepředstavuje konstatování, že skutečně došlo k protiprávnímu jednání, ale je přijato v rámci a pro účely řízení správní povahy, které má zajišťovací funkci a jeho jediným cílem je umožnit Radě, aby zajistila ochranu civilního obyvatelstva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. května 2017, Makhlouf v. Rada, T-410/16, nezveřejněný, EU:T:2017:349, bod 125 a citovaná judikatura).

70 Konečně je třeba rovněž odmítnout argument žalobce, že vzhledem k tomu, že v projednávané věci nebyly do spisu založeny dokumenty uvedené v článku *The Intercept*, je třeba tento článek odmítnout jako nepřípustný z toho důvodu, že podle zásady kontradiktornosti může soud zohlednit pouze procesní úkony a písemnosti, s nimiž se účastníci řízení mohli seznámit a k nimž se mohli vyjádřit. V tomto ohledu stačí uvést, že žalobce měl možnost zaujmout ve své replice stanovisko k důkazům předloženým Radou v příloze B.11, zejména k tomuto článku, jehož důkazní hodnotu zpochybňuje.

71 Je třeba rovněž poznamenat, že obě uživatelské příručky k softwaru SIAM, první v perštině a druhá v angličtině, byly dostupné přímo z článku *The Intercept* prostřednictvím hypertextového odkazu na straně 3 spisu WK 307/2023 INIT, který Rada předložila v příloze B.11 žalobní odpovědi.

72 Části žalobního důvodu žalobce vycházející z porušení článků 47 a 48 Listiny a zásady kontradiktornosti je tedy třeba zamítnout.

K důkazní hodnotě článku The Intercept

73 Žalobce namítá, že článek *The Intercept* je pouhou novinářskou publikací obsahující pouze neověřitelná tvrzení, a proto postrádá jakoukoli důkazní hodnotu.

74 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou se činnost Soudního dvora a Tribunálu řídí zásadou volného hodnocení důkazů a jediným kritériem pro hodnocení předložených důkazů je jejich hodnověrnost. Mimoto pro posouzení důkazní hodnoty určitého dokumentu je třeba ověřit důvěryhodnost informací, které jsou v něm obsaženy, a vzít v úvahu původ dokumentu, okolnosti jeho vyhotovení, komu je dokument určen, a klást si otázku, zda se dokument vzhledem ke svému obsahu jeví jako rozumný a důvěryhodný (viz rozsudek ze dne 31. května 2018, Kaddour v. Rada, T-461/16, EU:T:2018:316, bod 107 a citovaná judikatura).

75 Při neexistenci vyšetřovacích pravomocí ve třetích zemích musí posouzení unijních orgánů z přirozených důvodů vycházet z veřejně přístupných informačních zdrojů, zpráv, novinových článků, zpráv tajných služeb nebo jiných podobných informačních zdrojů (rozsudky ze dne 14. března 2018, Kim a další v. Rada a Komise, T-533/15 a T-264/16, EU:T:2018:138, bod 107, a ze dne 1. června 2022, Prigožin v. Rada, T-723/20, nezveřejněný, EU:T:2022:317, bod 59).

76 Bylo by totiž přehnané a nepřiměřené požadovat, aby Rada sama prováděla šetření na místě ohledně pravdivosti skutečností, o nichž informují četná média (rozsudek ze dne 25. ledna 2017, Almaz-Antey Air and Space Defence v. Rada, T-255/15, nezveřejněný, EU:T:2017:25, bod 148).

77 Novinové články lze tedy použít na podporu určitých skutečností, pocházejí-li z několika různých zdrojů a jsou-li dostatečně konkrétní, přesné a shodující se, co se týče skutečností, které popisují (viz rozsudek ze dne 11. září 2019, Topor-Gilka a WO Technopromexport v. Rada, T-721/17 a T-722/17, nezveřejněný, EU:T:2019:579, bod 137 a citovaná judikatura).

78 V projednávané věci Rada založila zařazení žalobce do přílohy I nařízení č. 359/2011 na čtyřech dokumentech ve spisu WK 307/2023 INIT, které jsou uvedeny v příloze B.11 žalobní odpovědi.

79 Jedná se zaprvé o článek v *The Intercept*, zadruhé o článek s názvem „Hacker Leaks Manuals Showing How Iran Uses Mobile Networks to Track Protesters“, zveřejněný dne 31. října 2022 na specializovaných internetových stránkách Commrisk, zatřetí o článek s názvem „Iran: New tactics for digital repression as protests continue“, zveřejněný dne 17. listopadu 2022 na internetových stránkách sdružení ARTICLE 19, a začtvrté o článek s názvem „Iran is using spyware to track citizens attending protests“, zveřejněný dne 3. listopadu 2022 investigativním internetovým deníkem *The Tech Monitor*.

80 Žalobce tvrdí, že Rada zakládá napadené nařízení v rozsahu, v němž se ho týká, pouze na tvrzeních obsažených v článku *The Intercept*, která jsou sama založena na prohlášeních anonymní osoby.

81 Je třeba uvést, že z článku *The Intercept* vyplývá, že autoři tohoto článku na základě interních dokumentů íránského mobilního operátora, zejména výměny e-mailů mezi vedoucími pracovníky žalobce a dvou příruček, jedné v angličtině a druhé v perštině, k používání softwaru známého jako SIAM, zjistili, jak íránské orgány prostřednictvím žalobce vytvořily systém fungující na pozadí íránských mobilních sítí, který íránské vládě umožnil obejít systém šifrování hovorů, sledovat pohyb uživatele telefonu, identifikovat všechny telefony v dané lokalitě, analyzovat všechny kontakty uživatele telefonu a přerušit nebo zpomalit jeho připojení k internetu, a který byl po smrti M. Amíní v roce 2022 použit k potlačování a kontrole íránského obyvatelstva. Tento článek rovněž vysvětluje, že uživatelská příručka k softwaru SIAM vypracovaná v angličtině upřesňuje, že „[v] souladu s pravidly a předpisy [žalobce] musí všichni telekomunikační operátoři poskytnout [žalobci] přímý přístup ke svému systému za účelem vyhledávání (*sic*) informací o zákaznících a změny jejich služeb prostřednictvím webové služby“, a kromě toho obsahuje technické informace o nejvýkonnějších příkazech používaných softwarem SIAM ke shromažďování údajů o uživatelích přímo od íránských mobilních operátorů.

82 Je třeba také poznamenat, že autoři článku *The Intercept* uskutečnili rozhovor se dvěma lidmi, kteří byli prezentováni jako odborníci.

83 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, není první osobou, která byla prezentována jako odborník, „někdo, koho nikdo nezná a kdo se nezdá mít žádnou zvláštní legitimitu“. Ze spisu vyplývá, že tato první osoba je výzkumným pracovníkem CitizenLab Canada, mezioborové laboratoře se sídlem na Torontské univerzitě (Kanada), která se specializuje na „výzkum, vývoj, strategickou politiku na vysoké úrovni a právní angažovanost na pomezí informačních a komunikačních technologií, lidských práv a globální bezpečnosti“, a že jako takový byl již prezentován v článku, který 1. února 2022 zveřejnil renomovaný deník *The Guardian*.

84 Stejně tak ze spisu vyplývá, že druhá osoba, která je v článku *The Intercept* prezentována jako odborník, se prezentuje a byla opakovaně prezentována mezinárodní zpravodajskou agenturou Reuters jako ředitel pro digitální práva a bezpečnost v rámci MIAAN group, organizace se sídlem v Texasu (USA), která „hájí lidská práva v Íránu“. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, pouhá okolnost, že je „dobře známo, že je veřejně známou osobou, která otevřeně a bezvýhradně vystupuje proti íránské vládě“, neznamená, že jeho výroky jsou irelevantní z důvodu, že není neutrální a nestranný.

85 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že zkušenosti takové osoby, která se specializuje na ochranu lidských práv, zejména digitálních práv, a kterou sám žalobce označuje za odpůrce íránského režimu, jsou relevantní pro poskytnutí užitečného stanoviska ke způsobu, jakým by íránské orgány mohly používat takový systém, jaký je popsán v článku *The Intercept*, k porušení těchto práv.

86 Dále je třeba zdůraznit, že článek zveřejněný na internetových stránkách *The Intercept* se neomezil na pouhá tvrzení, nebo dokonce na reprodukci názorů odborníků, ale svá tvrzení a názory podpořil zpřístupněním uživatelské příručky k softwaru SIAM napsané v angličtině, do níž bylo možné nahlédnout přímo v zobrazovacím okně, a druhé příručky napsané v perštině, na níž bylo uvedeno logo žalobce.

87 Pokud jde o další články obsažené ve spisu WK 307/2023 INIT, je třeba dále uvést, že internetové stránky Commrisk, které samy sebe popisují jako „internetové stránky informující o rizicích, jimž čelí poskytovatelé elektronických komunikací a jejich zákazníci“, a *The Tech Monitor*, který sám

sebe definuje jako subjekt, jehož cílem je poskytovat „relevantní informace založené na údajích a analýzách vedoucím pracovníkům v oblasti podnikání, digitálním manažerům a politickým představitelům v převratném, technologiemi poháněném světě“, jsou specializovanými telekomunikačními médii a že organizace ARTICLE 19 se sídlem v Londýně (Spojené království) sama sebe popisuje jako „mezinárodní *think tank*, který podporuje hnutí za svobodu projevu na místní i celosvětové úrovni s cílem zajistit, aby si všichni lidé uvědomili sílu svého hlasu“, takže musí být považovány za relevantní zdroje informací v oblasti využívání informačních a komunikačních technologií s uplatňováním základních práv a zejména práva na svobodu projevu.

88 Zatímco články Commrisk, ARTICLE 19 a *The Tech Monitor* odkazují na článek *The Intercept*, článek Commrisk také odkazuje na zkušenost svého autora, jenž se setkal se zástupcem technologické společnosti, která se snažila prodat do Íránu software s funkcemi „neobyčejně podobnými“ funkcím softwaru SIAM, a jenž mu dobrovolně poskytl informace o tomto prodeji.

89 Z článku sdružení ARTICLE 19 dále vyplývá, že ARTICLE 19 již několik let sleduje rozsah kontroly internetu v Íránu a ve zprávě nazvané „Iran Tightening the Net 2020“ odhalilo, jak funguje internetová infrastruktura v zemi a jak je řízena úřady. Konkrétně uvádí, že existuje centralizovaný systém umožňující přerušení přístupu k internetu během demonstrací, kdy je správa internetu považována za záležitost národní bezpečnosti. Sdružení ARTICLE 19 zjistilo, že žalobce pod dohledem ministerstva komunikací, které je ve skutečnosti kontrolováno íránskými informačními službami, používá vybavení pro sledování a cenzuru na úrovni poskytovatelů přístupu k internetu a jménem Nejvyšší národní bezpečnostní rady nařizuje přerušení a další narušení přístupu k internetu. Článek sdružení ARTICLE 19 rovněž poukazuje na to, že íránské orgány používají technologie, které blokují používání nástrojů pro obcházení internetové cenzury, jako jsou virtuální privátní sítě (VPN), a také přerušují nebo vážně narušují mobilní internetové připojení jako taktiku digitální represe. V důsledku toho se od listopadu 2019 údajně stále častěji využívá přerušení přístupu k mobilnímu internetu. Takováto přerušení měla být využívána zejména během regionálních demonstrací od roku 2021 až do současnosti. V této souvislosti se uvádí, že připojení k mobilnímu internetu byla na mnoha místech deaktivována po většinu dnů, které následovaly po demonstracích následujících po smrti M. Amíní. Tato přerušení postihla největší poskytovatele mobilního internetu v celé zemi, což v zemi, kde je mobilní internet hlavním zdrojem přístupu obyvatel k internetu, mělo negativní dopad na přístup k internetu.

90 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že tvrzení uvedená v článku *The Intercept* jsou potvrzena dalšími důkazy obsaženými ve spisu WK 307/2023 INIT, a že tedy na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, Rada nevycházela pouze z tvrzení uvedených v tomto článku. Vzhledem ke konzistentnosti jednotlivých důkazů a výše uvedeným okolnostem, za nichž byly vypracovány, lze tedy tato tvrzení platně zohlednit.

K opodstatněnosti zápisu názvu žalobce

91 Je třeba předeslat, že i když žalobce tvrdí, že se Rada v projednávané věci dopustila „zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu“, je třeba mít za to, že argumenty, které v tomto ohledu předkládá, spočívají ve zpochybnění věcné správnosti skutečností, které jsou mu vytýkány. Z argumentace žalobce na podporu tohoto žalobního důvodu, která je uvedena v bodě 42 výše, vyplývá, že žalobce nezpochybňuje, že se na skutečnosti, které jsou mu vytýkány, mohou vztahovat kritéria pro zařazení stanovená v čl. 3 odst. 1 a 2 nařízení č. 359/2011, nýbrž reálnost těchto skutečností.

92 V tomto ohledu z judikatury připomenuté v bodě 62 výše vyplývá, že přezkum prováděný unijním soudem vyžaduje ověření skutečností uváděných ve shrnutí důvodů, ze kterého vychází rozhodnutí, kterým se přijímají omezující opatření vůči určitému subjektu, a že se toto ověření neomezuje na abstraktní posouzení pravděpodobnosti uváděných důvodů, ale zaměřuje se na otázku, zda jsou tyto důvody, nebo alespoň jeden z nich, který sám o sobě postačuje k odůvodnění tohoto rozhodnutí, podložené.

93 V rámci posouzení opodstatněnosti těchto důvodů musí být důkazy a údaje zkoumány s ohledem na jejich kontext, a nikoli izolovaně. Rada totiž důkazní břemeno unese, uvede-li před unijním soudem soubor dostatečně konkrétních, přesných a shodujících se nepřímých důkazů umožňující prokázat existenci dostatečné vazby mezi osobou, vůči níž je namířeno omezující opatření, a režimem či obecně řešenou situací (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. července 2017, Badica a Kardiam v. Rada, T-619/15, EU:T:2017:532, bod 99 a citovaná judikatura).

94 Právě ve světle těchto úvah je třeba ověřit, zda Rada mohla mít při přijímání napadeného aktu právem za to, že se na žalobce mohou vztahovat omezující opatření.

95 V tomto ohledu je třeba nejprve k ustanovením íránského práva, jichž se žalobce dovolává, aby odůvodnil, že mu právo neumožňuje sledovat a kontrolovat komunikaci uživatelů íránských mobilních sítí, uvést, že podle článku 25 Ústavy Íránské islámské republiky „[k]kontrola a nedoručování dopisů, nahrávání a zveřejňování telefonních hovorů, zveřejňování telegrafických a telexových zpráv, cenzura, […] ilegální odposlouchávání a všechny formy sledování jsou zakázány, s výjimkou případů, kdy je to v souladu se zákonem“.

96 Článek 582 íránského trestního zákoníku stanoví:

„Jednání státního úředníka nebo státního zaměstnance, který v jiných než zákonem povolených případech zpřístupní, zabaví, zničí, zkontroluje, nahraje nebo zachytí dopisy nebo telegrafická či telefonická sdělení osob nebo prozradí jejich obsah bez svolení jejich vlastníka, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až tři roky nebo peněžitým trestem od šesti do osmnácti milionů [r]ijalů.“

97 Článek 104 íránského trestního řádu stanoví:

„Kontrola [odposlech] telekomunikací jednotlivců je zakázána, s výjimkou případů, kdy souvisí s vnitřní nebo vnější bezpečností země nebo je považována za nezbytnou pro vyšetřování trestných činů uvedených v čl. 302 písm. a), b), c) a d) tohoto řádu. V takovém případě se odposlech provádí se souhlasem předsedy Nejvyššího soudu provincie a s určením délky a četnosti odposlechu. Odposlech telefonních hovorů osob a úředníků uvedených v článku 307 tohoto řádu podléhá schválení předsedy Nejvyššího soudu a tuto pravomoc nelze přenést na jiné osoby.“

98 Z těchto ustanovení vyplývá, že i když je odposlech komunikace v zásadě zakázán, zůstává právně možný, zejména „v případech, kdy souvisí s vnitřní nebo vnější bezpečností země nebo je považován za nezbytný pro [určité trestné činy]“ nebo kdy „věc souvisí s bezpečností země“. V tomto ohledu je třeba ostatně poznamenat, že podmínky, kdy je odposlech telekomunikačního provozu legálně možný, jsou definovány velmi široce.

99 Kromě toho je třeba uvést, že tvrzení žalobce je rovněž v rozporu s uživatelskou příručkou k softwaru SIAM vyhotovenou v angličtině, jejíž pravost ostatně nezpochybňuje a ve které se uvádí, že „v souladu s pravidly a předpisy [žalobce] musí všichni telekomunikační operátoři poskytnout [žalobci] přímý přístup ke svému systému za účelem vyhledávání (sic) informací o zákaznících a změny jejich služeb prostřednictvím webové služby“.

100 Zadruhé, pokud jde o údajnou technickou neschopnost žalobce provádět činnosti sledování a kontroly uživatelů íránských mobilních sítí, je třeba konstatovat, že tomu tak není.

101 Je třeba zdůraznit, že žalobce například nezpochybňuje existenci softwaru SIAM, ani příkazů „Force2GNumber“, „LocationCustomerList“, „GetCDR“, „GetIPDR“ a „ApplySusplp“ nebo systémů „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ a „SHAMSA“. Žalobce nezpochybňuje ani skutečnost, že používá software SIAM, jakož i uvedené systémy. Žalobce nezpochybňuje ani pravost e-mailové výměny mezi jeho vedoucími pracovníky a íránským mobilním operátorem, která je citována v článku *The Intercept*, ani pravost uživatelských příruček k softwaru SIAM, z nichž první je napsána v angličtině a druhá v perštině.

102 Žalobce totiž pouze tvrdí, že použití těchto příkazů buď nemá účinek popsaný Radou, nebo slouží legitimnímu účelu, a že systémy Legal Intercept (LI), Control Illegal Devices (CID), SHAHKAR a SHAMSA jsou běžné ve většině států.

103 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v uživatelské příručce k softwaru SIAM, vyhotovené v angličtině, je uvedeno, že „[v] souladu s pravidly a předpisy [žalobce] musí všichni telekomunikační operátoři poskytnout [žalobci] přímý přístup ke svému systému za účelem vyhledávání (*sic*) informací o zákaznících a změny jejich služeb prostřednictvím webové služby“.

104 Je třeba rovněž poznamenat, že podle francouzského překladu poskytnutého Radou je v úvodu uživatelské příručky k softwaru SIAM napsané v perštině uvedeno, že účelem tohoto softwaru je „vytvořit jednotný centralizovaný systém pro zadávání požadavků různým serverům“ a „umožnit řízení a kontrolu komunikace a činností uživatelů“.

105 Kromě toho se v části „Zásady komunikace“ téže příručky uvádí, že „vstupními parametry jsou informace zaslané softwarem SIAM týkající se každé metody (funkce) požadavku operátorovi a výstupními parametry jsou údaje odpovědi na požadavek (a pořadí, v němž jsou klasifikovány), [a že] operátoři musí zaslat zpět SIAM odpověď každé požadované funkce přesně podle pořadí a složení popsaného v části věnované výstupním parametrům uvedené funkce“.

106 V této příručce je rovněž upřesněno, že operátoři jsou povinni „odpovídat 24 hodin denně (7X24) na požadavky softwaru SIAM“ a zajistit, aby „bylo k dispozici veškeré potřebné počítačové, softwarové, síťové komunikační a bezpečnostní vybavení, jako je redundance údajů (Redundancy), rozvržení zátěže (Road Balancing), firewally a všechny další požadavky“.

107 Z těchto zjištění vyplývá, že příkazy softwaru SIAM jsou určeny všem íránským mobilním operátorům a že tito operátoři jsou povinni na ně vždy reagovat předepsaným způsobem.

108 Ve světle těchto zjištění je třeba posoudit argumenty žalobce týkající se příkazů softwaru SIAM a systémů „Legal Intercept“ (LI), „Control Illegal Devices“ (CID), „SHAHKAR“ a „SHAMSA“.

109 Pokud jde o příkaz „LocationCustomerList“, žalobce tvrdí, že neumožňuje přesně sledovat konkrétního uživatele mobilní sítě, neboť umožňuje pouze identifikovat uživatele mobilní sítě v oblasti od 200 metrů do 2 km od antény GSM. Je však třeba poznamenat, že žalobce připouští, že tento příkaz umožňuje identifikovat všechny uživatele mobilní sítě nacházející se v určité zeměpisné oblasti, i když je tato oblast přibližná. To ostatně jasně vyplývá z popisu tohoto příkazu v uživatelské příručce softwaru SIAM, která je sepsána v angličtině, kde se uvádí, že „tato funkce, která obdrží parametr místa, by měla poskytnout seznam čísel nacházejících se na tomto místě“. Kromě toho je třeba uvést, že příručka sepsaná v perštině uvádí, že příkaz „IdentitySearch“ vyžaduje, aby operátoři odesílali výsledky ve formě „tabulky“, v níž je v případě fyzických osob uvedeno telefonní číslo, jméno, příjmení, jméno otce, rodné číslo, datum narození, PSČ, státní příslušnost, číslo pasu, adresa nebo poštovní adresy, typ platby (předplacená/paušál), typ linky (SIM karta nebo jiná), datum přidělení, IP adresa a zeměpisná délka a zeměpisná šířka adresy.

110 Pokud jde o příkaz „Force2GNumber“, žalobce tvrdí, že na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, nezvyšuje riziko komunikačního pirátství. Jak však Rada správně uvádí, skutečnost – i kdyby se ukázala jako pravdivá – že tento příkaz nezvyšuje riziko pirátství, nezpochybňuje zjištění, že takový příkaz, jehož cílem je donutit mobilní telefon používat síť 2G namísto novějších sítí 3G a 4G, má za následek znemožnění prohlížení a sdílení videí z tohoto telefonu.

111 Pokud jde o příkazy „GetCDR“ a „GetIPDR“, žalobce tvrdí, že první z nich se používá k nahlédnutí do historie telefonu a druhý k získání IP adresy přístrojů, v nichž byla aktivována určitá SIM karta. Podle žalobce tyto funkce slouží výhradně k odpovědi na žádosti učiněné v rámci soudního vyšetřování a jsou základními nástroji, které jsou soudům k dispozici, jak dokládají soudní příkazy a policejní korespondence přiložené k replice. Je však třeba uvést, že žalobce nepředkládá žádný důkaz, který by mohl prokázat, že tento příkaz může být použit pouze pro odpovědi na legitimní žádosti íránských soudů a policejních orgánů. Jak již bylo uvedeno v bodě 98 výše, podmínky, za kterých je možné legálně odposlouchávat telekomunikační provoz, jsou vymezeny velmi široce.

112 Pokud jde o příkazy „ApplySusp“ a „ApplySuspIP“, žalobce tvrdí, že umožňují vyřadit z provozu SIM karty, které jsou prohlášeny za ztracené nebo odcizené uživateli nebo které patří osobám, které jsou prohlášeny za zemřelé. Žalobce zdůrazňuje, že tato schopnost je zcela běžná a srovnatelná se schopností regulačních orgánů v jiných státech, například v Německu. V této souvislosti je třeba uvést, že ze zprávy nazvané „Írán: informace o vládních schopnostech sledování a kontroly, včetně cenzury médií a monitorování používání internetu“, kterou dne 16. ledna 2015 zveřejnila kanadská Rada pro přistěhovalectví a uprchlíky (příloha B.8), zprávy zveřejněné Amnesty International dne 16. listopadu 2020 týkající se demonstrací v Íránu v listopadu 2019 a výpadků internetu (příloha B.10), zprávy zveřejněné tiskovou agenturou Human Rights Activists News Agency (HRANA) dne 8. prosince 2022, která obsahuje statistický přehled, analýzu a shrnutí prvních 82 dnů demonstrací a uvádí odhadovaný počet mrtvých a zatčených (příloha B.3), a zprávy o svobodě internetu v Íránu z roku 2022, kterou zveřejnila organizace Freedom House (příloha B.6), vyplývá, že v Íránu je pravidelně zaznamenáván odpor civilního obyvatelstva, který je systematicky potlačován orgány země zejména za použití prostředků sledování internetu. Za těchto okolností nelze vyloučit, jak poukazuje Rada, že příkazy původně určené pro „legální“ účely, jako jsou „ApplySusp“ a „ApplySuspIP“, mohou být íránskými orgány zneužity a použity pro represivní účely.

113 Pokud jde o funkční složky íránského systému odposlechu komunikací, žalobce uvádí, že systém „SHAHKAR“ je pouze síť pro ověřování totožnosti uživatelů komunikací při přidělení jejich SIM karty, jejímž účelem je zabránit podvodům. Podle žalobce tento systém shromažďuje informace o osobě, které patří každá SIM karta nebo pevná linka, a vytváří databázi, která slouží k boji proti

podvodům, obtěžování a jiné podobné trestné činnosti. Je však třeba uvést, že žalobce rovněž vysvětluje, že tento systém umožňuje mimo jiné íránským mobilním operátorům kontrolovat totožnost uživatelů komunikačních služeb. Jak přitom bylo uvedeno v bodě 107 výše, příkazy softwaru SIAM jsou zasílány všem íránským mobilním operátorům, kteří jsou povinni vždy reagovat předepsaným způsobem a poskytnout softwaru SIAM trvalý přístup k údajům o svých uživatelích. Z toho vyplývá, že vysvětlení poskytnuté žalobcem nemůže vyvrátit tvrzení Rady, že systém „SHAHKAR“ představuje funkční součást systému íránských orgánů pro odposlech komunikace.

114 Pokud jde o systém „SHAMSA“, žalobce popírá, že by se jednalo o „rozhraní pro sběr hlasových údajů a hromadných SMS (CDR) a IP dat (IPDR)“, jak tvrdí Rada. Podle žalobce se jedná pouze o „komunikační síť nebo kanál mezi [ním] a [mobilními] operátory, prostřednictvím kterého operátoři komunikují zadáváním kódů a příkazů“. Opět s ohledem na zjištění uvedené v bodě 107 výše, že příkazy softwaru SIAM jsou zasílány všem íránským mobilním operátorům a že ti jsou povinni vždy reagovat předepsaným způsobem, a dále s ohledem na odkaz v obsahu uživatelské příručky softwaru SIAM psané v perštině, podle francouzského překladu poskytnutého Radou, na příkaz k přenosu SMS zpráv na určité číslo, je vysvětlení poskytnuté žalobcem nepřesvědčivé.

115 Pokud jde o systém „CID“, žalobce tvrdí, že umožňuje porovnat číslo telefonu, číslo mobilního telefonu a číslo SIM karty. Jediným účelem tohoto systému je podle žalobce identifikace a kontrola legálnosti dovozu mobilních telefonů a elektronických zařízení, do nichž může být vložena karta SIM, do Íránu a následné předání těchto informací telekomunikačním operátorům. Nad rámec uvedeného legitimního účelu systému je třeba znovu zdůraznit, že bylo zjištěno, že íránští mobilní operátoři jsou povinni poskytnout žalobci prostřednictvím softwaru SIAM trvalý přístup k informacím, které mají o svých uživatelích, aby žalobce měl přístup k údajům shromážděným systémem „CID“.

116 Konečně, pokud jde o systém „LI“, žalobce připouští, že se jedná o bezpečnostní systém, který umožňuje požádat provozovatele sítě, aby shromažďoval zachycenou komunikaci jednotlivců nebo organizací a poskytoval ji pořádkovým orgánům. Žalobce zdůrazňuje, že tento systém se přísně řídí platnými ustanoveními íránského práva. Jak však bylo uvedeno v bodě 98 výše, z ustanovení íránského práva, na něž se odvolává sám žalobce, vyplývá, že podmínky, za nichž je odposlech telekomunikačního provozu legálně možný, jsou vymezeny velmi široce.

117 S ohledem na úvahy uvedené v bodech 95 až 115 výše je třeba mít za to, že Rada předložila Tribunálu soubor dostatečně konkrétních, přesných a shodujících se nepřímých důkazů, které prokazují existenci dostatečné vazby mezi žalobcem a situací, která je předmětem sporu v projednávané věci, a sice represe íránských orgánů vůči pokojným demonstrantům, novinářům, obráncům lidských práv, studentům a jiným osobám, které vystupují na obranu svých legitimních práv.

118 V důsledku toho je třeba zamítnout části žalobního důvodu žalobce týkající se věcné nesprávnosti skutkových zjištění.

119 Z toho vyplývá, že třetí žalobní důvod musí být zamítnut v plném rozsahu jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality

120 Žalobce tvrdí, že omezující opatření, která se na něj vztahují z důvodu jeho zařazení do přílohy I nařízení č. 359/2011, jsou v rozporu se zásadou proporcionality.

121 V tomto smyslu žalobce zaprvé tvrdí, že „mezinárodní sankce“ uložené Íránu v minulosti vedly k zadržování nástrojů, které jsou pro něj obzvláště užitečné, přičemž jeden z nich je používán k zabránění překrývání íránských frekvencí s frekvencí v sousedních státech a druhý, *Location Based System*, pro přesnou lokalizaci připojených přístrojů. Mimoto sankce, které jsou v současné době na Írán uvaleny, žalobci znemožňují plnit jeho úlohu regulátora frekvence a zajistit hladký provoz národní telekomunikační sítě.

122 Zadruhé žalobce tvrdí, že mu „sankce“ brání v tom, aby byl součástí Global System for Mobile Communications Association (GSMA), a že tedy nemůže používat rejstřík GSMA, aby zabránil opravám padělaných a nelegálních zařízení. Z toho vyplývá několik nepříznivých důsledků, mezi něž patří zejména nemožnost Íránu účinně bojovat proti podvodům, vytvoření paralelního trhu s odcizenými telefony nebo nemožnost vrátit odcizené telefony jejich vlastníkům.

123 Rada s argumenty žalobce nesouhlasí.

124 Je třeba připomenout, že na základě zásady proporcionality, která je jednou z obecných zásad unijního práva, je legalita zákazu hospodářské činnosti podřízena podmínce, že zakazující opatření budou přiměřená a nezbytná k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi více přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nepříznivé následky nesmí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Bank Melli Iran v. Rada, T-35/10 a T-7/11, EU:T:2013:397, bod 179 a citovaná judikatura).

125 Navíc, i když dodržování základních práv představuje podmínku legality unijních aktů, z ustálené judikatury vyplývá, že tato základní práva se netěší v unijním právu absolutní ochraně, ale musí k nim být přihlédnuto ve vztahu k jejich funkci ve společnosti. Proto může být výkon těchto práv omezen za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným Unií a nejsou s ohledem na sledovaný cíl nepřiměřeným a neúnosným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv (viz rozsudek ze dne 13. září 2013, Makhlouf v. Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, bod 97 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 16. ledna 2019, Haswani v. Rada, T-477/17, nezveřejněný, EU:T:2019:7, bod 74).

126 V projednávané věci je třeba zdůraznit, že žalobce nepředkládá žádný argument, který by mohl prokázat, že omezující opatření stanovená nařízením č. 359/2011, která se na něj vztahují v důsledku přijetí napadeného nařízení, nesledují legitimní cíl nebo nejsou nezbytná či vhodná k dosažení tohoto cíle. V podstatě pouze tvrdí, že mezinárodní sankce, kterým byl Írán v minulosti podroben, měly nepříznivý dopad na jeho schopnost plnit své úkoly, aniž by prokázal jakoukoli nezbytnou souvislost s opatřeními stanovenými v nařízení č. 359/2011.

127 V každém případě je třeba uvést, že jedním z cílů nařízení č. 359/2011, jak vyplývá v podstatě z jeho bodů 1 a 2 odůvodnění, je zmrazením jejich finančních prostředků a hospodářských zdrojů vyvíjet nátlak na určité osoby a subjekty, které jsou odpovědné za příkazy k závažným porušením lidských práv v Íránu či za jejich provádění během represí vůči pokojným demonstrantům, novinářům, obráncům lidských práv, studentům nebo jiným osobám, jež veřejně vystupují na obranu svých legitimních práv, včetně svobody projevu.

128 Je nutno konstatovat, že takový cíl odpovídá legitimnímu cíli společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP), kterým je upevňovat a podporovat demokracii, právní stát, lidská práva a zásady mezinárodního práva, uvedenému v čl. 21 odst. 2 písm. b) SEU.

129 Omezující opatření stanovená v nařízení č. 359/2011 navíc nelze považovat za nepřiměřená s ohledem na klíčovou roli, kterou žalobce hraje při naplňování požadavků íránské vlády týkajících se filtrování internetového obsahu pomocí špionážního softwaru SIAM, jak vyplývá z posouzení třetího žalobního důvodu.

130 Tato opatření je navíc třeba považovat za nezbytná, neboť nebylo prokázáno, jak Rada správně uvádí, že by alternativní a méně omezující opatření, jako je systém předchozího povolení nebo povinnost dodatečného odůvodnění pro použití vyplacených finančních prostředků, umožňovala dosáhnout sledovaného cíle stejně účinně.

131 Čtvrtý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

K prvnímu žalobnímu důvodu, který v podstatě vychází ze zneužití pravomoci

132 Žalobce tvrdí, že i když pravomoc Rady přijmout napadené nařízení není zpochybněna, je uvedené nařízení stiženo překročením pravomoci Rady v rozsahu, v němž se jej týká. Podle jeho názoru toto zneužití pravomoci vyplývá ze skutečnosti, že skutečným důvodem, který vedl Radu k zařazení jeho názvu do přílohy I nařízení č. 359/2011, bylo zasáhnout íránský stát.

133 Podle žalobce jej Rada nesankcionovala za jeho činnost, jak je nepravdivě uvedeno v napadeném nařízení, ale pouze z důvodu jeho vládní povahy, která vyplývá z jeho přidružení k ministerstvu komunikací, stejně jako je tomu v jakékoli jiné zemi. Uvalením omezujících opatření na žalobce podle nařízení č. 359/2011 se Rada snaží sankcionovat jeho přidružení, a paralyzovat tak íránské orgány.

134 Podle žalobce v souladu s judikaturou sice právní postavení osoby, na kterou se omezující opatření vztahují, nebo její právní či ekonomické spojení s vládou určité země může představovat indicii, která může v očích Rady vyvolat podezření, nemůže však sama o sobě odůvodnit přijetí takových opatření.

135 Totožnost dalších osob uvedených v příloze I nařízení č. 359/2011 rovněž svědčí o nadbytečnosti zařazení žalobce do této přílohy.

136 Žalobce rovněž poukazuje na podobnost mezi omezujícími opatřeními přijatými Radou a sankcemi přijatými Office of Foreign Assets Control, což je důkazem politické nevole vůči Íránské islámské republice.

137 Rada s argumenty žalobce nesouhlasí.

138 Je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora je akt stižen vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, když se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (viz rozsudek ze dne 31. ledna 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a další v. Rada, C-225/17 P, EU:C:2019:82, bod 115 a citovaná judikatura).

139 V projednávané věci žalobce tvrdí, že Rada zařadila jeho název do přílohy I nařízení č. 359/2011 pouze z důvodu jeho vládní povahy vyplývající z jeho přidružení k ministerstvu komunikací, a nikoli z důvodu jeho vlastní činnosti.

140 Z posouzení druhého žalobního důvodu (viz body 25 až 34 výše) však vyplývá, že zařazení jeho názvu do přílohy I nařízení č. 359/2011 napadeným nařízením nebylo motivováno pouze jeho přidružením k ministerstvu komunikací, ale hlavně tím, že žalobce naplňoval požadavky íránské vlády týkající se filtrování internetového obsahu prostřednictvím špionážního software SIAM, a zejména tím, že využíval své kontroly nad přístupem k internetu a mobilním telefonům ke sledování demonstrantů a vytváření podrobného obrazu o činnosti disidentů a demonstrantů, který orgány využily podle svého uvážení během demonstrací v roce 2022 po smrti M. Amíní.

141 Z posouzení třetího žalobního důvodu kromě toho vyplývá, že důvody, které Rada uvedla, aby odůvodnila zařazení názvu žalobce do přílohy I nařízení č. 359/2011 napadeným nařízením, měly dostatečně pevný skutkový základ.

142 Žalobce dále neodůvodňuje, v čem jsou jména dalších osob v příloze I nařízení č. 359/2011, ohledně nichž sám uvádí, že se k nim nechce vyjádřit, nebo skutečnost, že se orgány Spojených států amerických rovněž rozhodly přijmout omezující opatření vůči němu, relevantní pro prokázání toho, že Rada v projednávané věci zneužila svou pravomoc ve smyslu judikatury uvedené v bodě 138 výše.

143 První žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný, a tudíž je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

144 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné mu uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Communications Regulatory Authority (CRA) se ukládá náhrada nákladů řízení.

Costeira Kančeva Öberg

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. října 2024.

Podpisy